

Aktstykker til bet. o. lovf. om revalidering.

tionens ledelse, hvem der kan optages, og på hvilken måde henvisningen sker“, er ikke så klar, at man kan danne sig noget indtryk af rækkevidden. Ej heller de i øvrigt ret voluminøse bemærkninger bidrager til nogen klargøring. Da den hidtidige praksis på dette område har været særdeles vakkende, ville det være af ikke ringe betydning for os at få fastslået, at f. eks. en selvejende institution som Samfundet og Hjemmet for Vanføre kan modtage godkendelse, såfremt vi i tilslutning til en af institutionens lokale afdelinger søger om oprettelse af et revalideringsinstitut og ikke kan opnå godkendelse af dette inden for særfor sorgen. Man går ud fra, at ministeriet, hvis der i øvrigt er enighed om ledelsens sammensætning mellem de lokale myndigheder og vor institution, ikke bør have mulighed for at tilside sætte det valg af ledelse, der finder sted, men vil gerne have denne forudsætning bekræftet.

Det vil ligeledes være af betydning at få fastslået, at reglerne vedrørende henvisning ikke bør kunne danne basis for, at personer, der f. eks. har gennemgået langvarig behandling og optræning på sygehus eller særfor sorsinstitut, og hvis revalideringsmæssige status derfor er særdeles godt kendt af revalideringskyndige læger, skal kunne udsættes for vanskeligheder ved overførsel til revalideringsinstitutioner, der netop er beregnet og oprettet for dette klientel.

Vi vil mene det ønskværdigt, at revalideringsområdet „decentraliseres“ i egentlig forstand, således at det i størst mulig udstrækning overlades til de personer, der har det direkte ansvar for revalideringen, både at træffe afgørelse om ledelse, henvisning, optagelse og udskrivning. For dansk sygehusvæsen, med hvilket revalideringen ifølge sagens natur har mange træk fælles, har det aldrig været påtænkt at lade sundhedsstyrelsen endelige indenrigsministeriet fastsætte regler for ledelsens sammensætning, henvisning eller optagelse, og trods dette — eller måske derfor — har der været udøvet en meget stor indsats.

Vi finder dernæst anledning til at rejse et principielt spørgsmål, der ikke direkte er nævnt i lovforslaget eller dets bemærkninger, men formentlig burde have været det — nemlig spørgsmålet om grænserne mellem forsorgsloven og revalideringsloven,

og regeringens hensigt med den eneste særfor sorgsgren, der ikke har fået fornyet sin lovmæssige status siden 1933, vanføreforsorgen. Vi skal først herom principielt fastslå, at en revalidering af personer, hvis erhvervshæmning skyldes sygdom eller invaliditet, forudsætter — i hvert fald som den billigste, hurtigste og sikreste løsning — at alt, hvad der kan gøres med hensyn til speciallægebehandling, er gjort så tidligt og så effektivt som muligt. Det er derfor af afgørende betydning, at den decentraliserede udbygning af de ortopædiske hospitaler og oprettelse af efterbehandlingshospitaler og fysiurgiske afsnit i tilslutning til disse for sætter. Efter vore erfaringer må minimum for ortopædiske hospitalspladser være 3-5 senge pr. 10 000 indbyggere eller for hele landet i hvert fald 1 400. For Jylland og Fyn er der oprettet eller godkendt oprettet i alt 525 senge i 8 byer, hvilket er i underkanten af de nødvendige ca. 700. For det øvrige land — Sjælland med København, Lolland-Falster, Bornholm, Færøerne og Grønland — skulle der ligeledes være mindst 700, men der er kun oprettet eller godkendt i alt ca. 300.

Med den høje standard, vore ortopædiske og ortopædisk-fysiurgiske afdelinger er kendt verden over for at have, er det urigtigt, at der ikke ydes institutionen al mulig støtte til at gennemføre den nødvendige udvidelse, og at udvidelsen er så uensartet i de forskellige landsdele. Fra institutionen er der af dens private midler ydet millioner af kroner på den skete udbygning, og interesserede kommuner har stillet andre millionbeløb til rådighed, men det har hidtil været ugørligt at opnå statens godkendelse af yderligere udvidelser på Sjælland.

Udvidelsen af de uddannelsesmæssige områder inden for vanføreforsorgen har været endnu vanskeligere at gennemføre. Selv om udflytningen af vanførehjemmets barneskole blev påbegyndt ca. 25 år efter, at dette var vedtaget i vanførekommis sionen, er denne udflytning endnu ikke fuldført og skolen ikke færdigbygget. Medens der bygges den ene skole efter den anden til raske børn med gymnastiksale og svømmebassiner, er det endnu ikke lykkedes at få bevilling til at bygge behandlingslokaler og svømmebassin til øvelsesterapi til de vanføre børn, der er på Geelsgård, og der